

MOLCER MÁTYÁS

UTAZÁS

*utazás a tapogatózó sejtés sötétedő
vonalain a távol álmos, vak vermeibe, az éj
álmélkodó szemed mély monológjainak ölet
betakarja, pályaudvar szemaforjai vörösen
megbízható színeknek bizonyulnak, a síneken
tovarobog a vonatod őrző vasa, hallani robaját,
de az útjелеk idétlen arccal nyikorognak*

SPLEEN

*már lassuló szavakkal szólítanak az okosok,
utazásom elhuzódik, gyökerekre települ a
belső tekintetem, míg részekre töredező
akaratom a múlt homokján mit is adhat? Elfogyó
melegem silány rögeszmém élesztgeti, de nekem
mindegy, nem érdekel már, csak aludni hagyjatok*

FÉLÁRNYÉKBAN

*reggel áll üreges szemekkel és a
megtisztult vízeken törékeny álmú
foszlányok. Leülepszik omladékos
életem s De profundis éjszakája
érzi jöttöm. A földi csselfogások
már lekopva szegény kezem hitéről.
A volt mint uszadékfa árnya átmegy
rajtam. Esteledik, hajolva járok
..... valahol napos mezőkön
jár a*